

Perdó

La Rínxols d'Or

Contes de la
Duna

Hi havia una vegada una família d'óssos que vivia en una cabanya enmig del bosc: el pare ós, la mare óssa i el seu fill, un osset petit. Cada dia, la mare óssa es posava un davantal, feia el menjar i parava la taula. Un plat per al pare, un per a ella i un de petit per a l'osset.

Un dia, una nena molt maca que es deia Rínxols d'Or, i que tenia els cabells rossos i molt arrissats, va anar al bosc a collir flors.

Tris-tras, tris-tras... Va caminar molt. Va veure la cabanya, i hi va entrar, però no hi havia ningú. «Oh, que bonica!», va exclamar. I ho va tafanejar tot.

Va veure una taula amb tres cadires. Volia asseure's a la més gran, però no li anava bé. Renoi!, la de la mare óssa tampoc no li anava a la mida...

Llavors va veure un balancí petit, petit. Era de l'osset petit.

I... banzim-banzam, vinga gronxar! Que divertit! Però, cata-croc!, el balancí es va trencar.

La Rínxols d'Or va continuar tafanejant. Volta cap aquí, tomba cap allà, es va trobar a la cuina. Va veure la taula parada amb tot de coses bones.

Ui!, quina gana li va venir... I va tastar una mica de menjar de cada plat. En arribar al plat de l'osset petit va exclamar: —Si que és bo!— i va deixar el plat ben escurat.

Després de menjar, li va venir molta son i pujà al pis de dalt. Hi havia tres llits, un de gran, un de mitjà i un de molt petit per a l'osset. Era ben bé de la seva mida i s'hi va adormir. Van arribar els óssos i van veure la casa regirada. El tall dels plats estava mig menjat, i el plat de l'osset petit, ben escurat, sense ni una mica de farinetes. El pare ós i la mare óssa cridaven molt fort:

—Algú s'ha assegut a la taula!

—Algú s'ha cruspit el nostre tall!

I l'osset petit no parava de plorar perquè volia les seves farinetes.

—Gronxa't una mica —li va dir la mare óssa—, jo ja te'n preparo unes altres.

Però el balancí estava trencat, i l'osset encara va plorar més fort.

—Vull les farinetes! Vull el meu balancí...! —cridava.

I, tot plorant, va córrer cap al pis de dalt. Va veure els llits desfets amb els llençols per terra. I aleshores va mirar el seu llit.

—Oh mireu! —exclamà—. Hi ha una nena molt maca al meu llit.

Els tres óssos se la miraven i remiraven mentre ella dormia. La Rínxols d'Or va sentir el soroll, es va despertar i es va espantar molt. Volia sortir per la finestra i fugir corrents.

La nena va córrer bosc endins mentre l'osset petit li cridava: «Rínxols d'Or! T'has deixat els mitjons», l'osset els hi ensenyava tot fent-li adéu. Es volia fer amic seu.